

צ'ון תורני שכונ'י

בעז'הי"ת א'ת'ל'ה ש'ל ת'נ'ד'ו

ג'ליון 654

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל רח' יוסף חיים אור-יהודה ת"ו

בפרשת השבוע מזהירה התורה על המצווה הגדולה של קידוש ה' ובנוסף ישנה האזהרה מפני חילול ה': "ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל". הרמב"ם פסק בהלכות יסודי התורה: "כל בית ישראל מצווין על קידוש ה' הגדול הזה, שנאמר: 'ונקדשתי בתוך בני ישראל', ומוזהרין שלא לחללו, שנאמר: 'ולא תחללו את שם קדשי'".

פ'תח'ה א'ה'ה

"ויאמר ה' אל משה, אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו".

פירש רש"י, למה כתוב גם 'אמור' וגם 'ואמרת'! להזהיר גדולים על הקטנים. דהיינו שכמו שהכהן נוהר לא להיטמא למתים בגיל בר מצווה, כך צריך להזהיר את הקטנים שלא יטמאו למתים. והדרש החינוכי הוא להזהיר את הגדולים על הקטנים, שאם האבות יהיו בסדר עם ה' ויעבדו את ה' כראוי - ממילא גם הילדים יהיו בסדר. אך לפני שאנו מזהירים את הקטנים, צריך להזהיר את עצמנו. כי אם האבא מדבר דברי חול בבית הכנסת, איך הוא יכול להוכיח את בנו באותו נושא או אף בדברים אחרים? ואם ההורים מדברים לשון הרע, איך יוכיחו את בניהם לא לדבר לשון הרע? ואם ההורים כועסים אחד על השני, איך יוכיחו את בניהם לא לכעוס? מעשה באבא שרדף אחרי בנו רוצה להכותו במקל. בסופו של דבר תפס את ידו של הבן ונתן עליה מכה, אבל הבן היה זריז וסילק את ידו, והאבא קיבל את המכה. ראה זאת רבינו יוסף חיים זצ"ל ושאל את האבא 'מדוע אתה רוצה להכות את בנך? אמר לו האיש 'כיוון שאינו מברך ברכת המזון בקול רם אלא בשקט'. ליטף הרב את הבן ושאל 'למה אתה לא מברך בקול רם? אמר הבן לרב 'כי אבא שלי לא מברך בכלל'. ואז אמר הרב לאבא 'עכשיו אתה מבין למה אתה קיבלת את המכה ולא בנך?'.
ידוע שהדמויות הכי חשובות בעיני הבנים הם האבא והאמא שלהם, ואיך שהם יראו אותם מתפללים - כך הם יתפללו. איך שהם מברכים - כך הם יברכו. ואיך שהם שומרים את השבת - כך הם ישמרו. והאדם יחשוב - אם מישהו יפקיד אצלו מאה אלף דולר לשבוע, הוא הרי ישמור עליהם בשבע עיניים ואפילו יישן איתם, וודאי שלא יפקיר אותם לאחרים. ואם כן, קל וחומר שהאדם קיבל מבורא עולם פיקדון הרבה הרבה יותר יקר, שזה הבנים והבנות. כמה צריך לשמור עליהם, בשבע עיניים, ק"ו שלא להפקיר אותם, ובפרט שאחרי שהאדם נפטר בניו ובנותיו שנשאר בחיים הם אלה שמכניסים אותו לגן עדן או לגיהנום על פי מעשיהם.

בספר 'שיח יצחק' (לרבי אליהו מאני - שימש כרבה של חברון) בשער היראה הוא מביא: שבכלל קלון השכינה הוא המדבר בבית הכנסת דברי חולין! נשאלת השאלה: "מה כל כך חמור לדבר בבית הכנסת?" ולמה זה חילול ה'? התשובה תובן על פי משל שמביא ספר 'מעייני השבוע': מלך חשוב ומכובד ביקש לעשות לו עטרת מלוכה. שלח זהב רב, אבנים טובות ומרגליות אל הצורף ואמר לו: "כתר זה אענוד לראשי בשבתי על כס המלוכה לעיני בני עמי, בשל כך ברצוני לחזות בעבודתך בעת עיצובו וליהנות ממעשה ידך. בא ועלה לארמון המלוכה ושב למרגלותי". איזה כבוד ויקר! נטל הצורף את צרורו ועלה לארמון. המשמרות איפשרו לו לעבור, משרתים ליווהו אל הטרקלין והמלך האיר לו פנים. ישב הצורף לרגלי המלך פתח את צרורו והוציא מתוכו את מכנסיו המטולאים. השחיל חוט ומחט וישב לתקן בהן חורים... אוי לאותה בושה ואוי לאותה כלימה - אוי להעזה מה נורא יהיה חרון האף!...

כן הוא הנמשל: אדם שבא לארמונו של מלך - בית הכנסת ומדבר בו דברי חולין בשעה שהוזמן לעשות מלאכתו - לשבח לרומם ולגדל את שם ה' יתברך, האין הוא דומה לאותו צורף?!... כמה זהירות נדרשת בחילול ה'! וגם אם אדם חושב שמה שיש לו להגיד אפילו הקב"ה מבין שזה חשוב... האם חשב הוא מה יאמרו הסובבים אותו?!... מובא ב'באר היטב סימן קנ"א: שהאר"י הקדוש היה נוהר מלדרוש בבית הכנסת שמא יימשכו הקהל לדברי חולין...

זמני השבת
הדלקת נרות מוצאי שבת
8:06 7:02
נא לשמור על קדושת הגליון
אין לקרוא בשעת התפילה
לית 8:38

שבת שלום
שמשון אליעזר פוקס

אָהַל הַהֵלֶלֶת

כידוע מי ששכח לספור יום אחד ספירת העומר, אינו רשאי לברך שוב על ספירתו בימים הבאים. וטעם הדבר, לפי שנחלקו רבותינו הראשונים, אם מצות ספירת העומר היא מצוה אחת ארוכה הנמשכת במשך ארבעים ותשעה ימי העומר, או שמא ספירת העומר בכל יום ויום היא מצוה בפני עצמה. שאם נאמר שבכל יום ויום הספירה היא מצוה בפני עצמה, הרי שאז, גם מי שלא ספר יום אחד, יוכל להמשיך בספירתו, שהרי בכל יום הספירה היא מצוה בפני עצמה, ואין שייכות בין הספירה של ליל אמש לספירה של היום. וכשם שמי שלא הניח תפילין (ח"ו) יום אחד, בודאי שעליו להניח תפילין ביום שלמחרתו, כי אין שייכות כלל בין העדר הנחת התפילין יום אחד, להמשך קיום המצוה בימים הבאים. מה שאין כן אילו נאמר שמצות ספירת העומר היא מצוה אחת ארוכה, שאז, מי ששכח לספור את העומר יום אחד, לא יוכל להמשיך עוד בספירת העומר, שהרי מרגע שאיבד את הספירה יום אחד, הפסיד את המצוה בשלמותה, ואינו סופר עוד. וזו היא שיטת בעל הלכות גדולות, הסובר שמי שלא ספר ספירת העומר יום אחד, אינו ממשיך בספירתו בימים הבאים.

ולענין הלכה, מכיון שדעת רוב רבותינו הראשונים אינה כדעת בעל הלכות גדולות, לכן מי ששכח לספור ספירת העומר יום אחד, חייב להמשיך ולספור את העומר בימים הבאים. אולם מכיון שאיסור ברכה לבטלה הוא חמור מאד, שיש בו הזכרת שם שמים לשוא, לכן אנו נוקטים להלכה, שלענין ברכת "על ספירת העומר", יש לחוש לדעת בעל הלכות גדולות, ומי ששכח לספור את העומר יום אחד, אינו ממשיך לברך בכל יום על הספירה, אלא הוא סופר בלא ברכה, וכפי הכלל הגדול שבידינו, "ספק ברכות להקל."

השאלה מה יהיה במקרה שאדם מסתפק אם ספר אתמול, או שזוכר שספר אבל לא יודע אם ספר את היום הנכון?
התשובה בשבוע הבא בעז"ה

להערות והארות, הנצח ות,
לעילוי נשמת וכו' 054-8444774
לקבלת העלון במייל נא לכתוב ל:
8444774@Gmail.com

אהל לחידוש חידושים ופנינים לשולחן השבת

ישנה חוויה שאינה פוסחת על אף אחד מאיתנו, והיא – חווית העובר ברחם אימו. התלמוד כותב חוויה רוחנית מדהימה וכך לשון התלמוד: "...ונר דלוק לו על ראשו [של העובר]... ומלמדן אותו את כל התורה כולה... וכיוון שבא לאוויר העולם בא מלאך וסוטר על פיו ומשכחו כל התורה כולה" (נדה דף ל').

זה זמן רב שאני מנסה לרדת לעומק דעתו של המלאך, אם הוא רוצה שאדע – למה להשכיח? ואם הוא לא רוצה שאדע – למה ללמד? שיחליט, הוא רוצה שאדע או לא?

מסתבר, שאכן המלאך לא רוצה שאזכור את מה שהוא לימד, הוא רוצה דבר אחד – שלא אשכח שפעם ידעתי משהו, שחוויתי משהו, ואנסה כל חיי לחתור ולשוב אל אותה חוויה רוחנית מדהימה שחוויתי בעבר... במילים אחרות – עצם העובדה שפעם חוויתי משהו, למרות שאיני זוכר במדויק מהו, גורם שדרכי תהיה סלולה, משום שהרבה יותר קל להשיב אלי דבר שפעם היה חלק ממני. בשביל שהאדם יגיע לשלמות רוחנית – באופן שהשלמות תהיה חלק בלתי נפרד מאישיותו זה אפשרי רק כאשר האדם יעבוד ויתאמץ למען אותה שלמות. כשאדם עמל קשה בכדי להשיג מטרה מסוימת, בפרט מטרה רוחנית, הדבר נהיה חלק ממנו כיוון שהוא עמל קשה להשגתו. אינו דומה אדם הזוכה בפיס במיליון שקל לאדם שבנה עסק בעשר אצבעותיו ובסופו של דבר הרוויח את אותו סכום...

הסטטיסטיקות מראות שרוב הזוכים בפרס הגדול בפיס מאבדים הכול תוך זמן קצר.

כשאדם רוצה להיות גבוה, עומדות בפניו שתי דרכים, האחת להביא דלי של חול, ועוד אחד, עד שנוצר לו תל קטן ואז לעלות עליו. הדרך השנייה היא לקפוץ. ברור שהדרך השנייה קצרה וקלה יותר, אבל אין לאדם קרקע מוצקה מתחת רגליו, וממילא אין לזה קיום.

בפרשתנו, פרשת אמור, מצווה אותנו התורה "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאתם את עומר התנופה תספרו חמישים יום".

"ממחרת השבת" הכוונה למחרת יום טוב ראשון של פסח. למה התורה מגדירה אותו "שבת"? אומרים חכמים, יש הבדל בין שבת לחג. שבת באה ביום קבוע, זה לא תלוי בנו. האדם לא עושה כלום והשבת באה. אולם חג ומועד נקבעים על פי קידוש החודש שבית דין מקדשים, צריך את בית דין שיחליטו על פי עדים מתי ראש חודש ועל פי זה נקבעים המועדים.. טמון כאן רעיון עמוק - יום טוב ראשון של פסח – ליל הסדר, הוא בבחינת "שבת", השמים נפתחים ומקבלים השפעות ישירות מהבורא – לא קשור כלל לאדם, כעת, אחרי ליל הסדר מגיע "התור" שלנו... לאחר כל ניסיוציאת מצרים עם ישראל היה בדרגת אמונה גדולה ביותר, אבל קבלנו את זה במתנה מה'. אמונה זו לא קנתה קניין בנפשנו כיוון שלא עמלנו עליה. בכל שנה בליל הסדר אנו זוכים שוב לאותה הארה, זוכים במתנה. ועכשיו אומר הקב"ה, אני כביכול לוקח מכם את ההארה, עכשיו תעבדו לבד. תספרו יום אחר יום, כל יום ועבודתו המיוחדת, צעד אחר צעד, עד שתגיעו בכוחות עצמכם אל היעד הנכסף - קבלת התורה, ועל ידי כך זה יהיה שלכם, קנייתם קניין בנפשכם. בדיוק כמו שאבא נותן יד לבנו הקטן כדי שיוכל להתחיל ללכת, ואז הוא עוזב אותו כדי שישתדר לבד בכוחות עצמו. אנו כמו אותו עובר במעי אמו אשר לומד את כל התורה כולה וכשנולד משכיחים ממנו את הכול, וכך הנשמה משתוקקת ומסוגלת להגיע שוב לאותה החוויה שחוותה היא בעצמה בעבר. (ע"פ דבריו של הרב מ. שינפלד)

אהל המעשה

חז"ל מספרים (פסחים נו ע"א) שכשסנחריב וצבאו צרו על ירושלים, חזקיהו המלך סתם את מעיין המים שיצא מבית המקדש וסיפק מים לכל תושבי ירושלים וחוצה לה, וזאת כדי שסנחריב וצבאו לא יוכלו לשתות ממנו. חזקיהו סתם אותו באמצעות שם המפורש, וחכמים לא הודו לו, משום שלאחר שנסגר – הוא לא נפתח שוב, ועדיין ממתינים אנו לפתיחתו.

מרון **החיד"א** כותב (שם הגדולים ח"ב מערכת ח' אות ט"ז) שקיבל מזקני ירושלים שלפני כארבע מאות שנה הגיע לארץ שולטן טורקי בשם אבו סיפין ("אבי החרבות" - סיף בערבית פירושו חרב), שכולם פחדו ממנו, וביקש שיקראו לפניו את החכם היהודי כדי לצוות עליו שיפתח לו את המעיין שסתם חזקיהו, ואם לאו – דמו בראשו. באותה תקופה, הגדול שביהודים היה רבי חיים וויטאל, ומשמע על בואו של השולטן ועל בקשתו, אמר את השם המפורש והתעופף לדמשק. נעלם ואיננו, כמי שבלעה אותו האדמה.

מיד נגלה אליו האריז"ל בחלום ואמר לו: "הסכלת עשו, אותו אבו סיפין הוא גלגול של סנחריב. סן חריב – פירושו שתי חרבות. ואתה ניצוץ של חזקיהו המלך. אם היית פותח לו את המעיין בשעת הכושר הזו – היית מתקן את חטאו של חזקיהו, שם שמים היה מתקדש על ידך, והייתה מתחילה הגאולה". "לא רציתי להשתמש בשם המפורש לצורך פתיחת המעיין", השיב רבי חיים. "והרי כן השתמשת בו כדי להגיע לדמשק", השיבו האריז"ל. "יכולת להשתמש בו כדי להביא את הישועה". "אם כן, אשוב לירושלים ואשתמש בו עתה", הציע רבי חיים. "כבר חלפה השעה", השיבו האריז"ל.

רבינו **יוסף חיים זצ"ל** (בן יהודיע פסחים שם) מוסיף שאותו אבו סיפין הגיע אחר כך לעיר בגדד, שם מת ונקבר בתוך חצר גדולה שהיתה בנויה בסוף מבואות היהודים. על קברו רבצה קליפה שגרמה לגויים להאמין בו, והיו גם יהודים שעלו על קברו לבקש בקשות.

המקובל הישיש מוהר"ר **ששון מרדכי זצ"ל**, לקח בית בסמוך למקום קברו, ועסק שם בקבלה ובייחודים, עד שביטל את אותה קליפה, ומאז הפכה כל החצר, והקבר שבתוכה, לחורבת אשפתות, ובטל כוחו של אותו אבו סיפין גם בעיני הגויים, עד שאינו נחשב בעיניהם לכלום אלא ככלב מת. ומי יודע בסוד ה' איזה גלגול היה בו, ברב ששון, אשר על ידו התבטלה קליפתו של זה.

מסיפור זה למדנו, **שלכל אדם יש תפקיד מיוחד אותו ייעד לו הקב"ה. לו – ורק לו. איש לא יוכל לעשות אותו במקומו.** באותה תקופה רק רבי חיים וויטאל יכול היה לפתוח את מי המעיין ולקרב את הגאולה, ובתקופת ה"בן איש חי" רק רבי ששון מרדכי היתה האפשרות לבטל את הקליפה מקברו של אבו סיפין. כך נוכל להבין את ציווי התורה לכהן הגדול שלא לצאת מבית המקדש, גם לא ללוויות של הוריו וקרוביו, משום שלכהן הגדול יש התפקיד שלו, והוא – ורק הוא – יכול למלא את התפקיד הזה. כך הוא רצון ה' בייעדו לו את תפקידו המורס.

כל מי שנושא בתפקיד - צריך לנהוג במשנה זהירות על כל צעד ושעל, ואינו רשאי לעשות מעשים או לְדַבֵּר כאחד העם. אם אינו נוהג כך - הריהו מזלזל במעמדו ומגלה כי אינו ראוי לו.

גם תלמיד חכם הוא תפקיד, ומשום כך כותב הרמב"ם (הלכות דעות פרק ה' הלכה א'): "כשם שהחכם ניכר בחכמתו ובדעותיו, והוא מובדל בהם משאר העם, כך צריך שיהיה ניכר במעשיו, במאכלו ובמשקו ובעשיית צרכיו, ובדבורו ובהילוכו ובמלבושו ובכלכלו דבריו, ובמשאו ובמתנו, ויהיו כל המעשים האלו נאים ומתוקנים ביותר". (מתוך דבריו של הרב ראובן אלבז שליט"א)

"אם אתן לך שתי ארנבות, ועוד שתי ארנבות, פנה המורה לשלומי בשאלה, "כמה ארנבות יהיו לך?" - "שבע".

"בוא ננסה את זה אחרת", ניסה המורה שוב: "אתן לך שני תפוחים, ועוד שניים, ועוד שניים. כמה תפוחים יהיו לך?" "שישה", ענה שלומי בפשטות. "אז אם אתן לך שתי ארנבות ועוד שתיים ועוד שתיים, כמה תהיינה לך?"

ושלומי מושך בכתפיו ועונה: "שבע". המורה מקמט את מצחו ושואל: "אולי תסביר לי איך הגעת לתוצאה הזו?" - "כי כבר יש לי ארנבת אחת בבית"...

קצת מאתנו

בסוף פרשתנו נאמר "ומכה נפש בהמה ישלמנה". מי שהרג את בהמתו של חברו - צריך לשלם. חז"ל בגמרא (בב"ק דף י) דרשו מכך שהתורה לא כתבה "ישלם" אלא "ישלמנה", שבעל הבהמה מטפל בנבלה והמכה משלים את הפער בין מחיר הנבלה למחיר הבהמה בעודה בחיים. (אל תקרי ישלמנה אלא ישלימנה).

כל עוד לא הרגנו, ברוך ה', בשוגג או במזיד, אף בהמה של הזולת - מה מלמד אותנו הפסוק הזה?

"קצתי בחייו", בכה ר' שלוימה את נפשו בחדרו של הרה"ק רבי ישעי'לה מקרעסטיר. "הייתי עשיר ונכבד בקהילתי, אולם מספר עסקאות כושלות גרמו לי לפשוט רגל. בני הקהילה שהפקידו את כספם אצלי הוציאו עלי לעז ובבת אחת הפכתי לעני מרוד ומנודה. "אין לי בשביל מה לחיות", ייבב ר' שלוימה בשפל קול. נבוך מרבי ישעי'לה. "ישנה בעיה אחת", הביט בו ר' ישעי'לה בנחת. גורם לר' שלוימה לשאת עיניים אדומות, מיוסרות, תוהות. "כל דרך שבה תנקוט על מנת לעזוב את העולם הזה, תתפרסם. אתה תלך, אולם אשתך ובניך יישארו עם ביזיונות כפולים ומכופלים. כל העיר תדבר על אביהם הנלוז שנטל את נפשו בכפו. האם מגיע להם עוד סבל חוץ ממה שכבר סבלו?!!". ר' שלוימה החריש. צודק הרבי. "אשיא לך עצה טובה", נם לו רבי ישעי'לה לפליאתו המרובה. "לך אל הנהר לטבול ותישאר זמן ארוך מתחת למים. כך לפחות יחשבו שטבעת ולא יבינו מה אירע". ר' שלוימה הרגיש את קומתו מזדקפת. ידוע ידע שאצל רבי ישעי'לה ימצא פתרון לצרותיו. כמה טוב וחכם הוא הרבי, שאינו מפציר בו לחזור מתוכניתו, אלא אף מיעץ לו על דרכים חכמות... "אבל עדיין קיימת בעיה", המשיך רבי ישעי'לה לטוות את מחשבותיו בקול. "בימים אלה הנהר קפוא כולו. בעת שתיכנס למים - תצטנן. אתה עלול לחלות"... ר' שלוימה פרץ על כורחו בשחוק רועם. "רבי, אני מדבר על מוות, ואתה מדבר על הצטננות? למי אכפת?... ניצל רבי ישעי'לה את רגעי ההומור המר, והחל לעודד את ר' שלוימה שיגיעו ימים טובים יותר. תחב בכפו חבילת שטרות, ולא עזבו עד שקיבל הבטחה שישוב בו מרעיונו הנואל. "לא יכולתי להניא אותו מן התוכנית כשהיה שבור ומרוסק", הסביר אחר כך הרבי מקרעסטיר, "מוכרח הייתי לגרום לו לצחוק מעט, ורק משנפתח לבו, יכולתי להרחיב את הסדק הצר ולמנוע את האסון"... בספר "אמרי קדוש" לרה"ק רבי אורי מסטרעליסק, דרש בדרך רמז את הפסוק כלפי ביקורת: אם אתה רואה את החבר שלך שחטא במשהו ועליך מוטל להוכיח אותו, עצור לרגע, וחשוב! הרי הוא לא חטא כדי להכעיס. בדרך כלל הוא אדם טוב. אלא מה, תאוותו התגברה עליו והוא עשה מעשה "בהמה". אתה רוצה "להכות" את "נפש הבהמה" שבו. אולם בכך תיטול ממנו את חיותו, את הנאתו. כיצד הוא יוכל להתאושש אחרי שאפילו את הטעם המועט הטוב שהיה לו - לקחת ממנו? לפני שאתה ניגש להוכיח: "ישלמנה" - תדאג להצטייד ב"חיות" אחרת שתיתן לו את הרצון להתגבר, להתאושש. תן לו חבל הצלה שבו יוכל להחזיק, ואז תוכל לבקר את הנפש הבהמית שבשלה הוא כשל... איך מעניקים חיות? הרה"ק רבי ברוך ממעז'בוז' דרש על הכתוב בתהילים "ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואיננו", שבכל אחד מישראל קיימת במעמקי לבבו נקודה חיובית. טובה. טהורה. לא משנה כמה שכבות רוע מכסות אותה, תמיד הנקודה הטובה נמצאת בפנים. בתוך כל אחד יש "עוד מעט" ששם "אין רשע". לפי דבריו נראה להוסיף בדרך רמז ביאור חלקו השני של הפסוק: "והתבוננת על מקומו", קח את הנקודה הטובה ו"תבנה" אותה. תחזק את הקיים, תפיח בו חיות, תגרום לו לטעום מהטוב שבתוכו ותגדיל אותו.

ברכה והצלחה ובריאות איתנה
אסף בן אשר ומשפחתו הי"ו
דוד אשר בן איבון ומשפחתו הי"ו

לרפואה שלימה
סעיד אשר בן לאה הי"ו
אורה בת סניורה הי"ו

שיעור בפרשת שבוע
מהרב **שמשון פוקס שליט"א**
כל יום חמישי
מיד לאחר מנחה
בביכנ"ס **אור אבנר**
רח' **משה דיין** קרית הסביונים **יהוד**
מנחה - בשעה 19:00

בית הכנסת "היכל יצחק דוד"
רח' דוד אלעזר 18
תפילת שחרית 6:30
מנחה וערבית (סמוכות) 19:10
שיעורי תורה מידי יום אחרי ערבית
יום א' - הרב **שמשון פוקס שליט"א**
יום ב' - הרב **הגאון אברהם הכהן שליט"א**
יום ג' - הרב **רפאל עגיב שליט"א**
יום ד' - הרב **בן יאבו שליט"א**
יום ה' - הרב **שלום אטלן שליט"א**

בית הכנסת "עולי בבל"
ע"ש הרב **יוסף חיים זצ"ל**
שחרית - 5:40 נץ
מנין ב' - 7:30
מנחה ערבית - 19:00
שיעורי תורה מידי יום
שעה לפני מנחה
יום א' ב' ה'
רב **בית הכנסת**
הרב **יהונתן אמדדי שליט"א**
יום ג'
הרב **שמשון פוקס שליט"א**
יום ד'
הרב **נאור דרשני שליט"א**
יום ה' -
הרב **רפאל עגיב שליט"א**
בשעה **20:00**
"יש קונה עולמו בשעה אחת"
שימו לב <<<<

לימוד אברכים עם תלמידים כל יום שני ורביעי בשעה 20:00
ערבית מאוחרת: יום ב' 20:45 יום ד' 20:45 יום ה' 21:00